

REPUBLIKA

ROK XVII.

ŁÓDŹ, ŚRODA, 8-GO MARCA 1939 ROKU.

CENA NUMERU 15 GROSZY

Nr 67

WALKI Z KOMUNISTAMI

na ulicach Madrytu

Komuniści usiłowali dokonać zamachu stanu. — Koncentracja armii gen. Franco pod Madrytem

Madryt, 7 marca.

(Pat) — Dziś o świcie ludność stolicy została obudzona odgłosami strzelania na przedmieściach. Kanonada trwała ok. 3 godzin, przybierając chwilami gwałtowny charakter. Wkrótce okazało się, że to pewne

GRUPY KOMUNISTYCZNE ZARĘGOWAŁY NA OBJĘCIE WŁADZY PRZEZ KOMITET OBRONY.

Strzelano także z niektórych domów w samym mieście. Zrewoltowane grupy okazały się zbyt słabe, by móc zwyciężyć w walce z przeważającymi siłami garnizonu, który oddał się do dyspozycji rady obrony. W czasie starć trzykrotnie zadzwonił alarm lotniczy w obawie nalotu eskadr powstańczych.

Union Radio nadało dziś 2 odezwy: jedna, zwrócona do komunistów, wzywała do bezwarunkowego oddania się na usługi rady narodowej obrony, jako najwyższej przedstawicielki narodu hiszpańskiego, druga, skierowana do mieszczan Madrytu, zapowiada przybycie lotnictwa republikańskiego, które oddało się na usługi rady narodowej, wobec czego nie ma podstaw do alarmu.

Burgos, 7 marca.

(Pat) — Radiostacja powstańcza na terenie madryckim ogłosiła wieczorem komunikat, z którego wynika, że

NA ULICACH MADRYTU TOCZA SIĘ NADAL WALKI Z GRUPAMI KOMUNISTÓW.

Dla stłumienia ruchu na skrzyżowaniach rozstawiono karabiny maszynowe.

Ruch w mieście jest zakazany.

Lotnicy, lojalni wobec rady obrony narodowej, przybywają do Madrytu, aby współdziałać w akcji przeciwko ogniom komunistycznym, znajdującym się w północnej części miasta. Grupa komunistów, która skryła się w będących w budowie domach, opiera się z bronią w

reku wojskom rady narodowej. Toczyła się WALKA Z UDZIAŁEM CZOLGÓW. po stronie wojsk, wiernych radzie.

Madryt, 7 marca.

(Pat) O godz. 14 rada obrony narodowej zwróciła się z nowym apelem do komunistów, w którym oświadcza: „Kierownicy wasi mówili niewątpliwie, że rada obrony narodowej zaleca spokój, Rze czywiście, takie oświadczenie złożyli Miaja, Casado, Besteiro i Mera w chwili utworzenia rady, lecz czy w Figueras

parlament nie powiedział, że chce tego pokoju? Jednakże jedynie rada narodowa dąży do pokoju honorowego bez oszukaństwa. Rada podejmie pożyteczną inicjatywę, aby pokój został urzeczywistniony.

Burgos, 7 marca.

(Pat) — W kołach rządowych panuje przekonanie, że Madryt zostanie zajęty bez rozlewu krwi. Pomimo to gen. Franco przedsięwziął wszystkie możliwe środki ostrożności. Wokoło Madrytu odbywa się obecnie koncentracja potężnej armii, jaka dotychczas od początku wojny domowej nie była jeszcze zgromadzona w jednym miejscu. Dowództwo armii narodowej, jak przypuszczają w kołach dziennikarskich, ma nadzieję, iż przynajmniej przewaga nagromadzonych sił pozwoli na zakończenie działań wojennych z minimalnymi stratami, skłaniając rząd madrycki do kapitulacji.

O nastrojach panujących w Hiszpanii świadczy fakt, iż gen. Franco mianował już burmistrza i członków rady municipalnej Madrytu.

Komuniści, zaskoczeni ostatnimi zarządzeniami rady obrony narodowej i rządu gen. Miaja USIŁOWALI DZISIAJ NAD RANEM DOKONAĆ ROZPACZLIWEGO ZAMACHU STANU.

Kilka brygad komunistycznych w niewoli

Walki toczą się również w Guadalajara, Albacete i Cuenca

BILBAO, 7 marca.

(PAT) Według wiadomości z Madrytu, komuniści otrzymali pomoc ze strony członków byłych brygad Listera i Campesino. W wielu punktach czerwonej Hiszpanii walki komunistów z wojskami rady obrony narodowej trwają w dalszym ciągu, w szczególności w Madrycie, Guadalajara, Albacete i Cuenca, gdzie

KOMUNISTI ZDOBYLI SKŁADY BRONI.

Wojska, wierne radzie obrony wzięły

DO NIEWOLI KILKA BRYGAD KOMUNISTYCZNYCH

przy czym rozstrzelano 50 wyższych oficerów komunistycznych. Z drugiej strony donoszą jednak, że komuniści zadali duże straty wojskom rady obrony narodowej.

Połączenie Madrytu ze światem jest przerwane. Jedyną łączność utrzymuje radio.

Miaja rokuje o zawarciu pokoju z gen. Franco

Wysłał on w charakterze parlamentariusza pułk. Casado. — Flota rządowa w Bizercie została rozbrojona przez Francuzów

Rzym, 7 marca.

(PAT) Agencja Stefani donosi z Bergamo, że według obiegających tam pogłosek

GEN. MIAJA MIAŁ WYSLAĆ DZIŚ PO POŁUDNIU PŁK. CASADO W CHARAKTERZE PARLAMENTARIUSZA

na terytorium Hiszpanii narodowej celem przeprowadzenia z gen. Franco pertraktacji w sprawie przerwania działań wojennych i przekazania terytoriów dotychczas jeszcze nieobsadzonych przez wojska narodowe.

Rzym, 7 marca.

(PAT) Prasa włoska przewiduje rychłą likwidację wojny domowej w Hiszpanii i nie wyklucza, że likwidacja ta nastąpi w drodze rokowań pomiędzy gen. Franco a nowym rządem madryckim.

„Giornale d'Italia” pisze, że nowy rząd madrycki posiada zdecydowany charakter wojskowy i jakkolwiek nie ma dokładnie znane cele, które mu przyświecają, jest jednak rzeczą wiadomą, że gen. Casado, będący duszą tego rządu, od dawna już prowadził rozmowy z obozem narodowym na temat warunki

kapitulacji. W toku tych rozmów gen. Franco dał odpowiedź bardzo jasną. Oświadczył on, że nie chce podejmować żadnej dyskusji i żąda poddania się bez zastrzeżeń.

„Lavoro Fascista” wyraża opinie, że pokojowa proklamacja gen. Miaja ma na celu zawarcie pokoju w jak najkrótszym czasie. Gen. Miaja chodzi przy tym o pokój, który opóźniany był systematycznie przez mocarstwa. Dowiemy się, czy pokojowa interwencja gen. Miaja da się pogodzić z żądaniem gen. Franco, który zawsze domagał się ka-

pitulacji bezwarunkowej. Nie należy jednak zapomnieć, że przeciw gen. Franco znajdują się dziś nie politycy i agitatorzy, odpowiedzialni za rzeźle, ale żołnierze, którzy bili się z honorem po tej stronie, jaką wskazał im los.

HENDAYE, 7 marca.

(PAT) Dwóch członków sztabu marszałka Petain udało się dziś przez most międzynarodowy w Hendaye, do San Sebastian, celem nadzorowania przygotowań związanych z ustanowieniem ambasadora Francji przy rządzie gen. Franco.

Wyjazd marsz. Petain z Paryża do Burgos nastąpi prawdopodobnie w sobotę bież. tyg.

BIZERTA, 7 marca.

(PAT) O godz. 17-ej eskadra okrętów rządowych hiszpańskich weszła na redę portu. Na okrętach tych przewieziono do Tunisu ok. 5 tys. Hiszpanów. W tej liczbie było 500—600 osób cywilnych, a wśród nich wiele kobiet. Dzieci wśród pasażerów przewiezionych okrętami rządowymi było niewiele.

Eskadra okrętów hiszpańskich składa się z 3 krążowników: „Miguel de Cervantes”, „Libertad” i „Mendez Nunez” oraz 8 kontrtorpedowców: „Ulloa”, „Jorge Juan”, „Almirante”, „Miranda”, „Escano”, „Lepanto”, „Almirante Antequerra”, „Almirante Valdes” i „Gravina”.

Po zneutralizowaniu tych jednostek przez wyjęcie zamków z dział oraz zarekwirowanie broni i amunicji statki pod nadzorem jednostek marynarki francuskiej z krążownikiem „Dupleix” wprowadzone zostały do basenu portowego.

Negrin i del Vajo w Paryżu

Przyjazd ich otoczony był ścisłą tajemnicą

PARYŻ, 7 marca.

(PAT) Negrin i del Vajo przybyli dziś rano na stację Austerlitz zamiast na stację d'Orsay, gdzie oczekiwani byli przez przyjaciół m. in. przez Pascua b. ambasadora Hiszpanii w Paryżu. Przybycie Negrina i del Vajo było otoczone wielką tajemnicą, tak że dziennikarze dowiedzieli się o przyjeździe dopiero od komisarza policji dworcowej.

LONDYN, 7 marca.

(PAT) Donoszą z Algieru, że do Meres el Kebir przybyło 7 hiszpańskich statków rządowych z 300 pasażerami, wśród których znajduje się wielu oficerów z arsenału kartageneńskiego. Załogi tych jednostek spodziewają się, iż władze algierskie zgodzą się na zakotwiczenie tych statków w porcie.

Urządzenie bilansu żywienia ludności

Warszawa, 7 marca.

Wczoraj odbyło się pod przewodnictwem wiceministra Rolnictwa inż. Wierusz-Kowalskiego inauguracyjne posiedzenie polskiego komitetu żywnościowego.

Wiceminister Wierusz Kowalski w przemówieniu zwołującym posiedzenie wyraził opinię, iż gros prac komitetu winno skupić się na zagadnieniu konsumpcji artykułów żywnościowych.

Wspólną podstawą dla tych prac ma być ułożenie bilansu żywienia. Bilans ten w chwili obecnej stoi w niektórych miastach poniżej poziomu minimalnego.

NIE MA NIC LEPSZEGO NIŻ MYDŁO DO GOLENIA PALMOLIVE

OWSZEM JEST KREM DO GOLENIA! PALMOLIVE!

Lecz jedno potwierdzają. Nic nie dorówna oliwie i glicerynie, którym Palmolive zawdzięcza swą doskonałość.

Panowie, wybierajcie! Luksusowy o obfitej pianie krem do golenia... lub ekonomiczne mydło do golenia Palmolive. W żadnym wypadku nie popełnicie błędu. Preparaty do golenia Palmolive wyrabiane są na nam tylko znanej mieszance olejku oliwkowego i gliceryny i odznaczają się pięcioma zaletami:

1. Nadają włosom zarostu właściwe położenie do golenia
2. Chronią przed podrażnieniem po goleniu
3. Pianą ich rośnie 250-krotnie
4. Nie zasycha na twarzy przez 10 minut
5. Zmiękczają nawet najtwardszy zarost w ciągu 1 minuty

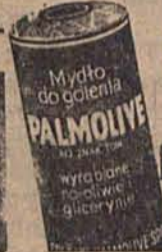
Kup dziś jeszcze krem lub mydło do golenia Palmolive. Obydwa Cię zadowolą.

IDEALNE GOLENIE SIĘ

ZA 1 1/2 GROSZA DZIENNIE

Krem do golenia Palmolive. Najwytworniejsze i najbar- dziej wygodne golenie się na świecie.

Mydło do golenia Palmolive. Wyrabiane na legodnym oleju oliwkowym i glicerynie. Eko- nomiczne golenie się.

Żydzi odpowiedzą rewolucją w Palestynie

na próbę utworzenia rządu arabskiego—oświadczył I. Grünbaum, członek egzekutywy Agencji Żydowskiej

Nieoficjalne narady Żydów z rządem angielskim

Tel Awiw, 7 marca.

Członek egzekutywy Agencji Żydowskiej I. Grünbaum wygłosił dziś ostre przemówienie na konferencji ogólnych syjonistów (grupy A) w Palestynie. Grünbaum stwierdził w swym przemówieniu m. in.: „Żydzi nigdy się nie zgodzą na udział w rządzie arabskim w Palestynie. Na próbę utrwalenia panowania arabskiego w Palestynie Żydzi odpowiedzą rewolucją”.

Zjazd wezwał delegację żydowską w Londynie, aby opuściła konferencję, gdyż dalsze rokowania zdają się być bezowocne.

Jedna z rezolucji uchwalonych przez konferencję nawołuje Waad Naleumi do zrealizowania konsolidacji Żydów na gruncie uchwał powziętych na wielkiej naradzie w dniu 1 marca.

Londyn, 7 marca.

Poniedziałkowe nieoficjalne rozmowy między przywódcami żydowskimi a przedstawicielami rządu angielskiego, które trwały w nocy przeszło dwie godziny, **NIE DAŁY KONKRETNYCH WYNIKÓW.**

Strona żydowska w dalszym ciągu broniła stanowiska, że mandat palestyński winien zachować moc obowiązującą. Przedstawiciele brytyjcy raz jeszcze powtórzyli, że nie są związani poprzednimi sugestiami, lecz nie zapewnili też, że sugestie te mogą być cofnięte na rzecz planu alternatywnego.

Późno w nocy ukazał się komunikat oficjalny stwierdzający, że wkrótce nastąpi kolejne informacyjne spotkanie przedstawicieli rządu z przywódcami żydowskimi, na którym oczekuje się odpowiedzi Żydów, czy gotowi są wypracować propozycje alternatywne w sprawie rozwiązania zagadnienia palestyńskiego.

Londyn, 7 marca.

Potym gdy delegacja żydowska wezwana została przez rząd angielski **DO PRZEDŁOŻENIA PROPOZYCJI ALTERNATYWNYCH** w sprawie rozwiązania zagadnienia palestyńskiego, egzekutywa Agencji Żydowskiej odbyła dziś przedpołudniem kilkugodzinne posiedzenie, na którym sprawę tę wszechstronnie roztrząsano. Te samą kwestię jak również ogólną sytuację, jaka się wytworzyła w związku z rokowaniami londyńskimi, rozpatrzono na posiedzeniu Żydowskiego Komitetu Konferencyjnego, które się odbyło dziś popołudniu.

Czyniono starania, aby uzgodnić poglądy w sprawie kontrapropozycji żydowskiej, które mają być wysunięte na niektórych spotkaniach z przedstawicielami rządu. Sytuacja jest tym bardziej skomplikowana, że rząd domaga się, aby propozycje żydowskie utrzymały się w duchu „polityki praktycznej”, co przez koła rządowe rozumiane jest w tym sensie, że mają być dostosowane do... Arabami.

W toku dzisiejszych narad wentylowano różne propozycje, z których zasługują głównie na uwagę dwa plany przedstawiające się w ogólnych zarysach jak następuje:

1. W Palestynie ma powstać **SYSTEM SKANTONIZOWANY** półautonomicznych jednostek terytorialnych o większości żydowskiej i arabskiej. Imigracja do strefy żydowskiej ma być nieograniczona. Sprawy ogólnokrajowe byłyby regulowane przez odpowiednio skonstruowaną Radę Legislatywną.

2. W Palestynie ma być ustanowione prowizorium na 10 lat, celem przygoto-

wania gruntu do niepodległego państwa w ramach federacji arabskiej. W okresie tego 10-lecia imigracja żydowska ma być kontynuowana, dopóki ludność żydowska osiągnie 40 proc. ogółu ludności. Administracja brytyjska w tym okresie pozostałaby w kraju. Ma też powstać Rada Legislatywna z udziałem Żydów i Arabów. Pod koniec okresu 10-letniego Arabowie i Żydzi mieliby dojść do porozumienia w sprawie podstaw konstytucji palestyńskiej. Równocześnie ma być umożliwiona imigracja żydowska do sąsiednich krajów arabskich. (Ostatni schemat przypomina w ogólnych zarysach plan lorda Samuela).

Londyn, 7 marca.

Dziś odbyło się kolejne posiedzenie delegacji arabskiej z przedstawicielami rządu brytyjskiego. Terminu następnego posiedzenia nie ustalono, przypuszczalnie jednak odbędzie się ono za dzień lub dwa.

Jak informują, referując propozycje angielskie MacDonald wysunął momenty uzupełniające i zaproponował ewentualne utworzenie Rady Legislatywnej złożonej z dwóch izb. Izba niższa byłaby oparta na zasadach proporcjonalnych, zaś izba wyższa na zasadach partytetowych. Kompetencje obydwu izb byłyby różne.

Rokowania a polsko-gdańskie

w sprawie przywrócenia normalnych warunków pracy na politechnice gdańskiej.—Powołanie specjalnej komisji

GDAŃSK, 7 marca.

(PAT) W wyniku rozmów między komisarzami generalnymi Rzplitej a senatem Wolnego Miasta Gdańska uzgodniono, iż rozpoczną się rozmowy komi-

sji, w której zasiadać będą przedstawiciele obu stron. Rozmowy te mają na celu przywrócenie normalnych warunków pracy na politechnice gdańskiej.

WARSZAWA, 7 marca.

(PAT) W związku z pismem senatu Wolnego Miasta z dnia 27 lutego b. r., w którym senat prosił o zajęcie ze strony rządu polskiego stanowiska wobec rezolucji polskiej młodzieży akademickiej w Gdańsku, komisarz generalny R. P. przelał senatowi Wolnego Miasta pismo następującej treści:

„Potwierdzając odbiór pisma senatu z 27 lutego b. r. mam zaszczyt z polecenia mego rządu oświadczyć w związku z zapytaniem, zawartym w tym piśmie, że stanowisko rządu polskiego w przedmiocie stosunków polsko-gdańskich jest wyraźnie określone w miarodajnych oświadczeniach rządu, który, co chyba jest rzeczą jasną, i nie wymagającą uzasadnienia, nie potrzebuje posługiwać się dla jego określenia rezolucjami studentekimi. Oświadczenia rządu polskiego w tej materii są składane w odpowiedniej chwili i formie i są dobrze znane senatowi Wolnego Miasta. W związku z tym rząd polski wyraża pełne przekonanie, że senat Wolnego Miasta poczyni wszelkie kroki dla przywrócenia dobrych wzajemnych stosunków”.

Obowiązkowe obozy pracy dla maturzystów

Kurs przeszkoleniowy trwać będzie 6 tygodni

Warszawa, 7 marca.

W roku bieżącym wprowadzone będą w całym kraju poraz pierwszy obowiązkowe obozy pracy dla maturzystów. Uczniwie, którzy zdadzą maturę w kwietniu lub maju, przydzieleni zostaną

przymusowo do obozów pracy, które trwać będą około 6 tygodni, tak, że zaraz po ich zakończeniu, absolwenci szkół średnich będą mieli możliwość przygotowania się do konkursowych egzaminów na uniwersytetach.

Komisja dewizowa nie przyznaje dodatkowych kwot pieniężnych dla emigrantów

Warszawa, 7 marca.

Komisja dewizowa wydała wyjaśnienie, dotyczące możliwości wywiezienia zagranicę przez emigrantów kwot pieniężnych, uzyskanych z likwidacji mienia pozostawionego w Polsce.

Zdarzają się liczne wypadki zaciągania przez emigrantów, wyjeżdżających do krajów zamorskich poważnych zobowiązań przy zakupie ziem, czy przedsiębiorstw przemysłowych i t. d.

Osoby te zaciągające zobowiązania

liczyły na możliwość wywiezienia z Polski dodatkowych kwot pieniężnych ze sprzedaży pozostałego mienia.

Komisja dewizowa wyjaśnia, iż w zasadzie załatwia odmownie podania o dodatkowe zezwolenie na wywóz pieniędzy poza już przyznanymi kwotami pokazowymi wymaganymi przez państwa zamorskie oraz dewizowymi z ogólnych kontyngentów przeznaczonych dla poszczególnych krajów.

40 milionów dolarów

usiłowali przemytnicy wywieźć z Belgradu

Białogród, 7 marca

(Pat) — Władze policyjne zlikwidowały dobrze zorganizowaną bandę przemytników, którzy usiłowali wywieźć zagranicę sumę, sięgającą 40 milionów dolarów. Banda posługiwała się walizkami o podwójnych dnach, ukrywano również ryce-

wywożoną walutę w torebkach kobiecych i pantoflach. Członkowie bandy rozwijali bardzo ożywiającą działalność w południowej Serbii, gdzie liczne rodziny otrzymywały dewizy lub czekali od swych krewnych, pracujących w Ame-

Nowy dyrektor biura surowcowego

Nominacja płk. Krauzego

Warszawa, 7 marca.

Dyrektor biura surowcowego w Ministerstwie Przemysłu i Handlu p. Marian Kandel ustępuje ze swego stanowiska.

Dyrektorem biura surowcowego mianowany został płk. Krauz z Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Z dziejów Łodzi

Dnia 8 marca 1837 roku założona została w Łodzi pierwsza latarnia uliczna tak zwana rewerberowa; latarniami tego typu oświetlono, oczywiście, tylko ulice śródmieścia, na ulice dalsze doprowadzali przechodniów wieczorami i nocami specjaliści posługacze miejscy zaopatrzeni w latarnie ręczne, czynili to za niewielkimi opłatami, z których czerpali środki swego utrzymania.

„Przedsiębiorstwa takich przewodników były jednak koncesjonowane i miasto ciągnęło z nich zyski, przewodnik odpowiadał jednocześnie za bezpieczeństwo osoby odprowadzanej. Podobnie utrzymywanie czystości na ulicach oddane było przedsiębiorstwom prywatnym w dzierżawę drogą licytacji.

Przewodnicy-laternicy operowali przede wszystkim w pobliżu domów zajezdnych i targowisk, jakich Łódź posiadała w owym czasie cztery: na placu przed kościołem dzisiejszym św. Krzyża, na Placu Fabrycznym (dziś na placu tym stoi katedra i szereg innych gmachów), na Nowym Rynku (dzisiaj Plac Wolności) i na rynku Staro Miasta.

Dopiero w roku 1869 założone zostało w Łodzi światło gazowe, znowu oczywiście tylko na ulicach śródmieścia.

PREZ. KWAPIŃSKI SKŁADA WIZYTY

urzędowe, przedstawiając się jako nowy reprezentant miasta. — Wieńce na grobach poległych bojowników o Niepodległość Polski. Komisja bada gospodarke teatralną

W dniu wczorajszym prezydent m. Łodzi p. Jan Kwapiński w dalszym ciągu składał wizyty urzędowe, przedstawiając się jako nowy władca miasta.

Prez. Kwapiński złożył wczoraj wizytę w DOK, gdzie przedstawił się gen. Thommee, gen. Dindorff-Ankowiczowi, płk. Bolesławowiczowi, płk. Bartakowi i ppłk. Jasiewiczowi, następnie udał się do Kurii Biskupiej, składając wizyty J. E. ks. biskupowi Jasińskiemu oraz J. E. ks. biskupowi Tomczakowi, następnie w starostwie grodzkim — staroście dr. Mostowskiemu i insp. Elzesser-Niedzielskiemu i wreszcie w PKO — dyr. Jarze.

Dziś prez. Kwapiński złożył wizyty prezesowi sądu okręgowego Maciejewskiemu oraz prokuratorowi dr. Spólnikowi.

W godzinach popołudniowych jak to zapowiadaliśmy zarząd miejski składał

wieńce na mogiłach poległych bojowników o wolność i niepodległość 1905-1908 roku, na Polesiu Konstantynowskim.

Następnie złożono wieńce na starym cmentarzu katolickim na grobie Aleksandra Napiórkowskiego.

O godz. 4 zaś na cmentarzu na Chojnach złożony został, w obecności rodziny i licznego grona robotników wieńce na grobie Wacława Szałca i w pół godziny później na cmentarzu w Zarzewie, również w obecności rodziny i dużego grona robotników złożono wieńce na grobie Rybaka.

Na wszystkich cmentarzach w czasie tych uroczystości honory oddawały oddziały AS (milicji partyjne).

Dziś odbędzie się, jak już donosiliśmy, posiedzenie komisji radzieckiej, powołanej dla zbadania gospodarke teatralnej w Łodzi. W myśl uchwały, powziętej

na pierwszym posiedzeniu komisji, obrady będą niejawnymi — cały zbadany materiał opublikowany będzie dopiero po zakończeniu prac komisji.

Dziś komisja przesłuchała wszystkich urzędników miejskich, którzy sprawowali nadzór nad teatrem.

Wczoraj ogłoszona została ustawa o zespoleniu samorządu szkolnego z samorządem terytorialnym. W związku z tym z dniem 1 kwietnia zlikwidowana będzie miejska rada szkolna, a na jej miejsce, w łonie wydziału oświaty i kultury powołana będzie komisja oświatowa, która współdziałać ma z władzami szkolnymi i zajmować się będzie sprawami powszechnego nauczania, dokształcania, zakładania i budowy szkół i t.d.

Wszystkie agendy dotychczasowego samorządu szkolnego przejmie wydział oświaty i kultury zarządu miejskiego. (i)

KRONIKA

Marzec 8 Środa

Dnia Wicentego Kad.	
Jutr Franciszki	
Wschód słońca	6.09
Zachód słońca	17.25
Wschód księżyca	21.50
Zachód księżyca	7.23
Diurność dnia	11.10
Przybyło dnia	3.40

Zamiast maski gazowej — aparat,

który czyści powietrze i usuwa gazy trujące

Rumuński ślusarz Amza wynalazł nieskomplikowany, ale dowcipny aparat za pomocą którego można zabezpieczyć pokój mieszkalny przed przenikaniem gazów trujących podczas ataku gazowego i usunąć tym samym konieczność ciągłego noszenia maski przeciwgazowej.

Podobny aparat został już wprowadzony w Ameryce, ale aparat Amzy jest mniej skomplikowany i tańszy. W zasadzie chodzi tu o ssący

walec, który można obsługiwać ręcznie jakoteż za pomocą małego motoru elektrycznego, otrzymującego prąd potrzebny z sieci. Walec ten wciąga w powietrze z wysokości 20-30 metrów. Ponieważ gazy trujące utrzymują się blisko powierzchni ziemi, jest gwarancją, że aparat sprostawa czyste, nie zatrute powietrze. Celem uniknięcia jakiegokolwiek przypadku posiada jeszcze walec filtr, który czyści powietrze, w razie jego zanieczyszczenia gazem.

Krótkie wiadomości

ROZSZERZENIE AGEND INSPEKCJI MIEJSKIANOWEJ nastąpi w najbliższych tygodniach. Liczba inspektorów będzie powiększona, aby wszystkie skargi lokatorów na zły stan mieszkań, zagrażający zarówno bezpieczeństwu jak i zdrowiu, mogły być rozpatrywane i załatwiane w możliwie najkrótszym czasie.

KONTROLA STUZIEN przeprowadzona będzie w Łodzi w ramach wiosennej akcji walki z chorobami zakaźnymi. Stuzie, w których woda nie będzie nadawać się do użytku, zostaną opieczutowane. Zarząd miejski projektuje również wybudowanie kilku studzien ulicznych w dzielnicach północnych.

AKCJA OGUMIANA KÓŁ WÓZÓW w Łodzi posuwa się szybko naprzód. Ponieważ właściciele wozów o ogumowanych kołach zwołnieni są bądź całkowicie z podatku drogowego, bądź też opłacają podatek w nieznacznej wysokości, władze spodziewają się, że w ciągu najbliższych dwóch miesięcy nie będzie już w Łodzi wozów na obręczach żelaznych.

KONTROLA SPRZEDAŻY MLEKA przeprowadzona będzie przez władze zdrowotne. Jak wiadomo, w czterech komisariatach śródmieścia obowiązują zakaz sprzedaży mleka w naczyniach otwartych. Zakaz ten ma być w najbliższych tygodniach rozszerzony na teren innych komisariatów.

ROZSZERZENIE AL. KOŚCIUSZKI na odcinkach od Andrzeja do Bandurskiego nastąpi de facto w kwietniu. Ulica ta będzie pierwszym na której zmieniona będzie w roku bieżącym nawierzchnia, bądź na asfaltową bądź też na kostkę granitową. Aleja spacerowa bieć będzie nie środkiem jezdn, lecz po parzystej stronie chodnika.

DODATKOWA KOMISJA POBOROWA dla P.K.U. Łódź-Miasto I urzędować będzie w dniu 16 b. m. w wydziale wojskowym zarządu miejskiego przy Al. Kościuszki 19. Zgłosić się winni męczący rocznika 1917 i starsi, zamieszkałi na terenie 2, 3, 5, 8, 9 i 11 kom. policji.

Dyżury aptek

Dzisiejszej nocy dyżurują następujące apteki: S. Kon i S-ka (Plac Kościelny 8), A. Charemska (Pomorska 12), W. Wagner i S-ka (Piotrkowska 67), J. Zajackiewicz i S-ka (Plac Boerner) Z. Gorczycki (Przejazd 59) M. Epsztajn (Piotrkowska 225), Z. Szymański (Przedzalniana 75), E. Szlindembuch (Srebrzyńska 68).

Pobory prezydentów i wiceprezydentów

miast według projektu „kodeksu służby w samorządzie terytorialnym“

Złożony do sejmu projekt ustawy pod ogólną nazwą „Kodeks służby w samorządzie terytorialnym“, zastąpić ma cztery odrębne ustawy i normować całokształt zagadnienia personalnego w samorządzie terytorialnym jedną ustawą, stwarzając tym samym jednolity system prawa.

Projekt kodeksu służby w samorządzie terytorialnym załatwia sprawy uposażeń nie tylko pracownicze, ale również prezydentów, wiceprezydentów, burmistrzów i starostów krajowych oraz przelożonych gmin wiejskich. Prezydent m. st. Warszawy miałby według kodeksu otrzymywać 1.800 zł.,

dodatek reprezentacyjny w wysokości 30 proc. uposażenia zasadniczego, t. j. 540 zł. i dodatek funkcyjny w kwocie 1.800 zł., co czyniłoby razem zł. 4.140. Wiceprezydenci Warszawy mieliby otrzymywać stałego uposażenia 1.200 zł., dodatek reprezentacyjny w wysokości 30 proc. i dodatek funkcyjny w kwocie 1.100 zł. czyli razem 2.660 zł.

Czy radio zastąpi nauczyciela

Może ono być jedynie ważnym czynnikiem pomocniczym

Rozważając znaczenie i rolę radia w szkolnictwie i w ogóle w koncepcjach pedagogicznych musimy stwierdzić, że podlega ono w tej dziedzinie tym samym prawom, co każda nowość; jest przeceniane i niedoceniane równocześnie. Scierają się tutaj w światowej myśli pedagogicznej dwie skrajne koncepcje, jedna — entuzjastycznie witająca radio i niewątpliwie przesadna w tym entuzjazmie, przewidywała, że radio wogóle zastąpi wszelkie inne formy nauczania i szerzenia oświaty. Już w roku 1937 sądzono w Anglii i to w poważnych kołach pedagogicznych, że do roku 1950 nie będzie już ani szkół ani nauczycieli, lecz wszystko zastąpione będzie przez radio — odborniki.

Postulat nauczania przez radio najszerszej realizowany jest w Ameryce. W Polsce również opracowano swego czasu projekt radiogimnazjum i przedłożono go czynnikiem, kierującym szkolnictwem.

Druga skrajna koncepcja głosi, że radio wytwarza typ erudycji powierzchownej i dyktanckiej, a zatem szkodliwe jest jako narzędzie oświaty. Brak bezpośredniego kontaktu słuchacza z prelegentem, brak możliwości utrwalenia odbieranych wrażeń i dokładnego przestudiowania momentów niezrozumiałych, wszystko to stwarza zdaniem „przeciwników“ radia umysłowość chaotyczną, nieustrasematyzowaną i niepogłębiałą. To też

chcą oni widzieć radio jedynie jako przedmiot rozrywki.

Prawda jest niewątpliwie po środku. Radio nigdy nie będzie jedyną formą nauczania, bo nigdy żaden genialny nawet produkt techniki nie zastąpi żywego, bezpośredniego kontaktu, tak jak fotografia nie ujmie nic z piękna krajobrazu, a film podróżniczy nie zastąpi turystyki. Z drugiej jednak strony błędem jest niewątpliwym sprowadzanie radia jedynie do roli popularnej rozrywki. Rola ta bez wątpienia jest o wiele donioślejsza i znaczenie radia w kształtowaniu świadomości społecznej pewnych grup socjologicznych czeka jeszcze na swe naukowe ujęcie. Również w dziedzinie szerzenia oświaty i popularyzowania wiedzy rola radia jest olbrzymia. Nie może ono jednak być jądrem i wyłącznym narzędziem nauczania lecz niezmiernie ważnym elementem pomocniczym w całokształcie środków pedagogicznych.

Radio nie tylko na terenie szkolnym, ale w całym społeczeństwie może skutecznie rozbudzać pewne zainteresowania, wskazywać metody dalszego samokształcenia, informować o nowych zdobyczach wiedzy i o możliwościach zapoznania się z nimi.

Nic też dziwnego, że w szeregu państw radio bardzo poważnie brane jest pod uwagę we wszelkich koncepcjach metodologicznych z zakresu pedagogii.

W miastach, liczących ponad 200.000 mieszkańców i dla Gdyni, a więc w Poznaniu, Lwowie, Krakowie, Łodzi, Wilnie i t. d. prezydenci otrzymywaliby stałego uposażenia po 1.200 zł., 30 proc. dodatku reprezentacyjnego i 1.100 zł. dodatku funkcyjnego, co czyniłoby łączną sumę 2.660 zł.

Najniższe uposażenie burmistrza w mieście liczącym do 3.000 mieszkańców, miałoby wynosić 180 do 250 zł., zależnie od tego ile brakuje mieszkańców w mieście do 3.000 osób. Przyjmując więc uposażenie najniższe, burmistrz najmniejszej miłośnicy będzie pobierał: 180 zł. plus 30 zł. (30 proc.) reprezentacyjnego, plus 60 zł. dodatku funkcyjnego czyli razem 276 złotych.

Posiedzenie rady powiatowej

odbędzie się w Łodzi dn. 21. b.m.

Jak się dowiadujemy, w dniu 21 b. m. odbędzie się w sali obrad łódzkiej rady miejskiej posiedzenie rady powiatowej powiatu łódzkiego. Na porządku dziennym znajduje się sprawa uchwalenia budżetu związku komunalnego łódzkiego na rok 1939/04, sprawa budowy szkół i zaciągnięcia na ten cel pożyczki w wysokości 150.000 złotych oraz szereg innych aktualnych spraw gospodarczych łódzkiego powiatu. (i)

DR. J. EISNER

powrócił PIOTRKOWSKA 159.

NISKI POZIOM MŁODZIEŻY AKADEMICKIEJ

jest skutkiem błędów w systemie nauczania w szkole powszechnej i średniej. — Smutne doświadczenia prof. Adama Heydla. — Co studenci wiedzą o Polsce i o ustrojach politycznych

Po wielu latach skarg i utyskiwań ze strony nauczycieli szkół średnich na niski poziom naukowy uczniów szkół powszechnych, stających do egzaminu wstępnego w szkole średniej — nawiązując mówiąc, skarg przeważnie słusznych i uzasadnionych — przyszła kolej na szkoły średnie. Głośnie wystąpienie senatora Bartla w komisji budżetowej w senacie skłoniło do zabierania głosu wielu nauczycieli szkół średnich i wyższych. Wszystkie te głosy zgodne są co do tego, że poziom inteligencji absolwentów szkół średnich jest zastraszałaco niski, a jeśli ktoś stał w obronie stawianej szkoły średniej, to nie po to, aby zaprzeczyć niedouczeniu młodzieży szkolnej, lecz, że tak powiem, w celu wykazania okoliczności łagodzących.

Takie np. stanowisko zajmuje dr. Józef Pieter, który w ostatnim „Ruchu Pedagogicznym” zamieścił artykuł p. t. „Wiadomości młodzieży wstępnej do szkoły wyższej”. Aczkolwiek autor, dysponujący dużym materiałem, uzyskanym z praktyki, fatalne wyniki egzaminów selekcyjnych kładzie po części na karb tremy egzaminowanych i niewłaściwego, niepedagogicznego sposobu stawiania pytań — przyznaje, że faktyczny stan wiadomości młodzieży, pracującej się dostać na uniwersytet jest fatalny.

Wiadomości z astronomii błędne i niezajomość przyczyn zmienności pór roku z chemii również niedostateczne (głuszczyki bywa nazywany pierwiastkiem), z meteorologii niedokładne, a szczególnie niepokojące jest stan wiadomości w zakresie nauk humanistycznych. Oto dla przykładu pojęcie o ustroju państwowym;

„Wiadomości o ustroju — pisze dr. Pieter — były przedmiotem specjalnych wykładów (w t. zw. nauce o „Polsce współczesnej”) to też przynajmniej pewne elementarne pojęcia powinny być znane. Jest raczej przeciwnie. Np. na pytanie: „Wymień główne władze państwa współczesnego” w jednym tylko wypadku (a więc 43 %) odpowiedź trafna brzmiała: „Władza ustawodawcza, wykonawcza i sądowa. W najważniejszych wypadkach odpowiedzi brzmiały: Prezydent Mościcki, gabinet ministrów, wojewodowie, starostowie i t. d., na pytanie: „Co jest przeciwieństwem ustroju demokratycznego?” odpowiedzi były przeważnie niedokładne, a niektóre stały się prawdziwymi curiosa, co dziwi tym bardziej, że sprawy parlamentaryzmu są przecież wciąż omawiane w praktykach i dyskusjach uczniowskich. Jako przeciwieństwo ustroju demokratycznego wymieniano: monarchie, faszyzm, parlamentaryzm, ustroj oligarchiczny, sowieckie, państwa starożytno-arystokratyczne, hitleryzm, ustroj konstytucyjny, królestwo, reokrację, rządy tłumy — a więc wszelkie możliwe formy ustroju. Pulać wprawdzie, że młodzi znają popularne terminy, dotyczące ustroju, lecz że nie umie tych terminów użyć. Jakich odpowiedzi trzeba by się wobec tego spodziewać, gdyby zamiast wskazania przeciwieństw żądać pozytywnej definicji — takiego czy innego ustroju.

Prof. Bartel jak wiadomo, zadziwił komisję senacką jeszcze drastyczniej nowicem, że 58 % studentów nie wiedziało klm był Rajmund Poincaré. Akwaforę określili studenci z wydziału architektury, jako „ujście wodociągu”, a 38 % nie o niej nie wiedziało, 11 % nie mogło nic powiedzieć o Galileuszu, 48 % nie wiedziało, kto to był Ryszard Wagner. Ale nasmutniejsze doświadczenia miał prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego Adam Heydel, który dzieli się swoimi spostrzeżeniami w ostatnim numerze „Obrony Kultury”. Prof. Heydel przytacza sporą ilość dowodów rogan-cil umysłowej, nieuctwa i, nazwijmy to

po imieniu, głupoty u ludzi ubiegających się o dyplomy akademickie. Na pytanie profesora o definicję wyrazu „ortodoks” pada odpowiedź; „Stározakomny”. Według relacji prof. Heydla bywają akademicy, którzy termin „kwestionariusz” nazywają „kartką używaną w sklepie lub biurze do wpisywania nazwisk” (sic!), bywają akademicy, którzy nie wiedzą, ile jest 5 % od 200, tłumacząc się brakiem papieru i ołówka do ułożenia potrzebnego... równania”. Bywają doktorzy obojga praw, którzy nie wiedzą, czy Węgry graniczą z Polską, a dawną Kurlandię określają;

„taki mały kraj” położony między Litwą a Rosją, a Niemcy — to ich zdaniem kraj leżący między Rosją a Polską...

Cytowany autor kończy swe rozważania następującymi konkluzjami mającymi wykażać źródło zła:

1. Złe przygotowanie w szkole średniej, wynikające z jej organizacji i z jej nastawienia metodycznego.
2. Środowisko domowe wykazujące niesłychanie ubogie zasoby kultury ogólnej.
3. Przeludnienie uniwersytetów.

Studenci pocieszają się zdaniem prof. Bartla, który oświadczył, że gdyby jego poddano obecnie egzaminowi wstępnemu, to by najprawdopodobniej również nie zdał. Lecz to w tej chwili nie ma nic do rzeczy, gdyż przykłady prof. Heydla wykazują niezbicie, że akademicy nie przyswoili sobie nawet wiadomości z zakresu szkoły powszechnej (przykłady z procentem, z Kurlandią, z porami roku). To też naszym zdaniem nie można zwać całej winy na gimnazjum. Szkoła powszechna i szkoła średnia, realizując nowoczesne hasła pedagogiczno-metodyczne grubo przeholowały, poświęcając bowiem za mało czasu na wyuczenie (na zawsze) pew-

nych kardynalnych rzeczy. Okazuje się, że ta wyśmiewana szkoła przedwojenna, sucha i werballistyczna do szpiku kości umiała jednak o wiele więcej nauczyć, aniżeli nasza nowoczesna szkoła. Wystarczy zapytać dziś bylego ucznia rosyjskiej szkoły, wyrazi, piszące się przez h, by je recytował na pamięć! — Po dwudziestu latach. Gdyby tą metodą uczono owego doktora praw — geografii, wiedziałby przynajmniej jakie państwo sąsiaduje z Polską, na pewno!

Nie należy tego brać dosłownie! Jednakowoż faktem jest, że szkoła dzisiejsza kładzie za mało nacisk na przyswajanie i poprostu zmechanizowanie wiadomości elementarnych, zasadniczych, których nie wiedzieć dawniej nie było wolno! A dzieje się to dlatego, że programy nauczania są przeladowane. I znów nietylko w szkole średniej, lecz także i w szkole powszechnej.

Należy jak najrychlejsznie znieść nakaz promowania conajmniej 90 % uczniów do klas następnych. Jeżeli co, to przede wszystkim ten nakaz wpływa na obniżanie się poziomu. Na jakiej podstawie można się domagać wysokiego poziomu w klasie, jeżeli się nauczycielowi zabrania zostawiać na drugi rok więcej uczniów niż 10 %! Siłą rzeczy uzyskują promocje uczniowie, którzy by jej w warunkach normalnych nie otrzymali. Nie ustrój jest winien, ale metody i warunki. Program należy odciążyć, metody nieco „uwstecznić”, brzmi to paradoksalnie, ale na to nie ma rady.

Wniosek drugi prof. Heydla nie wytrzymuje, naszym zdaniem, krytyki. Nie środowisko decyduje o poziomie akademika (środowisko domowe urabia umysł ucznia szkoły powszechnej, ale już nie akademika) ale jego zdolności, jego zamiłowanie do nauki, jego pilność. Najwięksi ludzie pochodzą najczęściej

PRECZ!
z anginą i gripą
Chronić zdrowie stosując tabletki
PANACRIN
Mgr. Bukowskiego

z ubogich, mało kulturalnych sier. Przykłady są powszechnie znane. Twierdząc nie swoje opieram m. in. na zdaniu prof. filozofii Tadeusza Kotarbińskiego, który na łamach „Czarno na białem” opowiada o pewnym „wybitnie zdolnym słuchaczku, synu fornała, który rok rocznie studia łącząc musi z głodowaniem. Wskutek zupełnego wyczerpania, uczy się, leżąc. Jedyna zmiana na lepsze w tych jaskiniowych poprostu warunkach bytu stanowią wyjazdy do domu, gdzie opycha się marchwią, zbierając siły do dalszego studowania”.

Jeżeli się chce ograniczyć dopływ młodzieży do wyższych uczelni, to powinno się to uczynić na podstawie selekcji zdolności i intelektu, bo dotychczas istnieje u nas cenzus materialny, nie naukowy. Tak długo, jak na akademie będą szli nie ci, którzy powinni z racji swych zdolności, ale ci, których na to stać, dopóki się szkole powszechnej i średniej nie stworzy możliwości gruntownego przygotowywania wychowanków, nie mogą nas dziwić głupie odpowiedzi akademików, którzy się w szkole przygotowawczej nauczyli tylko „pływać” po płytkiej wodzie pseudonauki, ale niczego gruntownie się nie nauczyli.
J. M.

Pisarze polscy na Zaolziu

Święto literatury i sztuki polskiej w Cieszynie. — Uroczysta akademicka przy udziale najwybitniejszych artystów

Cieszyn, 7 marca. Na Śląsk Zaolziański przybyło 100 pisarzy polskich, by nawiązać osobisty kontakt z ludnością odzyskanej ziemi śląskiej. Zjazd pisarzy polskich na Zaolziu rozpoczął się uroczystą akademią literacko-muzyczną w sali szkoły wydziałowej w Cieszynie Zachodniej. — W akademii wzięli udział: p. wojewoda śląski dr. Michał Grażyński, prezes Akademii Literatury Waclaw Sieroszewski, prezes Pol. Zw. Literatów Zawodowych Ferdynand Goetel, przedstawiciele władz w osobach starosty cieszyńskiego p. Plac kowskiego i burmistrza miasta Cieszyna p. Halgara, członkowie Polskiej Akademii Literatury, wybitni powieściopisarze, poeci, krytycy i artyści, przedstawiciele miejscowego społeczeństwa, młodzież szkolna oraz olbrzymie rzesze publiczności.

Akademii, która miała przebieg niezwykle podniosły, zagał burmistrz miasta Cieszyna p. Halgar, który w serdecznych słowach powitał najwybitniejszych przedstawicieli polskiego świata literackiego z niołorem piśmiennictwa polskiego Waclawem Sieroszewskim na czele. W przemówieniu swym p. Halgar stwierdził, iż po raz pierwszy w ciągu stuleci, Ziemia Śląska obchodzi w takiej formie

święto literatury i sztuki polskiej. „Lud śląski — powiedział w zakończeniu burmistrz Halgar — trwał i wytrwał w polskości, bo w duszy jego kwitło poczucie etyki chrześcijańskiej, silna wola poszanowania obyczajów i wiary przodków, umiłowanie języka naszych pieśniarzy, poetów, literatów i mistrzów słowa polskiego. W miejscu, gdzie przed 6 miesiącami stały armaty i karabiny maszynowe, przyczajone do ziemi bombowce, armia w najbardziej nowoczesny śmiertelny sprzęt wyposażona — rozlega się z waszych ust, dostojne panie i panowie literaci i mistrze słowa, piękno waszych twórców. Nie mógł odnieść zwycięstwa materialnego ten, który nie opanował dusz polskiego ludu śląskiego. Dusze śląskie należały i należą nadal do Was”.

Z kolei zabrał głos p. wojewoda śląski dr. Grażyński, który na wstępie odczytał treść depezy od ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego prof. Wojciecha Świątosławskiego, który przesyła na ręce p. wojewody życzenia pomyślnych obrad dla Zjazdu Pisarzy Polskich na Zaolziu oraz treść depezy od przedstawiciela Min. W. R. i O. P., naczelnika wydziału sztuki dr. Dzika, który nie mógł wzięć udziału w Zjeździe.

Po przemówieniu p. wojewody zabrał głos nestor pisarzy polskich, prezes Polskiej Akademii Literatury, pan Waclaw Sieroszewski. — Ilustrując w pięknych słowach tragiczne dzieje Śląska i bohaterskie zmagania tutejszego ludu polskiego z zaborcami, jego siłę woli i hart ducha. Sędziwy pisarz podkreślił, iż walki te i zmagania nie były bezowocne i po latach trudów i znojęw, Śląsk powrócił do Polski. Swoje piękne przemówienie zakończył słowami:

„Cienie poległych i wspomnienia przebytych cierpień żyją jeszcze wśród nas. Pozostaje mi wezwać wszystkich tu obecnych do oddania poległym holdu przez powstanie. A na cześć Rzeczypospolitej i polskiego śląska wznoszę okrzyk „niech żyją”. — Okrzyk podchwyciła cała sala wśród niebываłego entuzjazmu i nie milknących oklasków na cześć wielkiego pisarza.

Po tym przemówieniu zabrał głos prezes Polak. Związku Literatów Zawodowych i członek Polskiej Akademii Literatury p. Ferdynand Goetel.

Następnie odbyła się akademie w której wzięli udział znakomity pianista Leopold Zielinski, artyści teatrów stołecznych: Józef Węgrzyn i Artur Socha, członek P.A.L., poeta Kazimierz Wierzyński, p. Maria Wiercińska oraz baryton p. Tadeusz Łuczaj.

W niedzielę rano pisarze polscy, podzieleni na grupy, udali się na teren Śląska Zaolziańskiego, by wziąć udział czynny w akademiach w Jabłonkowie, Trzyńcu, Karwinie, Fryszacie, Orłowej, Boguminie, w Cierlicku Górnym i w Suchej Średniej.

GRAND-KINO
Pocz. 4, 6, 8, 10

Niesmiertelny tercet aktorski
TYRONE POWER
ALICE FAYE
i JEAN HERSHOLT
w wielkim filmie muzycznym. (ALEKSANDER'S RACTIME BAND)

Szalony Chłopak
Nadprogram: FIS 1939 r. Zakopane

Niemcy nie mogą prowadzić wojny

Złota starczyłoby im zaledwie na pół roku, zabrakłoby również żelaza, nafty, żywności oraz ludzi

Problem wojny i pokoju zaprzęta w obecnej chwili całą ludzką. Mężowie stanu i zwykli obywatele, fachowcy różnych dziedzin zarówno, jak i zwykli czytelnicy gazet zadają sobie pytanie, czy wojna wybuchnie, kiedy może wybuchnąć i jakie są szanse stron, które w niej wezmą udział. Jest rzeczą jasną, że problem wojny, a tym samym kwestia decyzji, czy wywołać wojnę dla osiągnięcia swoich celów politycznych, czy też — jest problemem nie tylko strategicznym, ale i w wysokim stopniu ekonomicznym. Stare przysłowie, że złoto jest nerwem wojny, obowiązuje w całym ciągu.

Jakie są możliwości ekonomiczne Niemiec na wypadek wojny? Niemcy rozpoczęli wojnę światową w roku 1914 rozpoczynając masą finansową 22-miiliardów marek w złocie, z czego zużyli 10 miliardów. Według źródeł najlepiej poinformowanych, masa manewrowa wynosi obecnie niespełna 10 procent z sierpnia 1914. Według obliczeń ekonomistów Niemcy mogą prowadzić wojnę pół roku, w tym czasie bowiem ich środki finansowe się wyczerpią. Mimo wszelkich wysiłków samowystarczalność i niezależność ekonomiczna są ideałem, który trudno w warunkach niemieckich urzeczywistnić. Na wypadek wojny Niemcy musiałyby znacznie zwiększyć swój import, opłacając go, oczywiście złotem.

Najważniejszymi artykułami importu na wypadek wojny są: mangan, żelazo i ropa. Pod tym względem Rzesza w bardzo wysokim stopniu zależna jest od importu z zagr. Do roku 1936 Niemcy sprowadzały mangan z Sowiecień, a potem import z Sowiecień, a żelazo musiały zwrócić się do Unii Południowo-Afrykańskiej. Oczywiście, na wypadek wybuchu wojny to źródło dostaw odpadłoby natychmiast.

Na polu produkcji żelaza czynią Niemcy ogromne wysiłki, aby móc pokryć swoje potrzeby w kraju. Ale i te wysiłki mają swoje granice, a samowystarczalność na tym polu jest bardzo ograniczona. Na wypadek wojny i blokady ekonomicznej koszty te byłyby jeszcze większe, w przeciwnym wypadku bowiem produkcja żelaza spadłaby o jedną trzecią. To wszystko sprawia, że tak w czasie pokoju, jak i na wypadek wojny Niemcy skazane są na import ze Szwecji lub z Bilbao. Ale już teraz wylaniają się trudności z powodu konkurencji państw, zbrojących się na wyścigi.

Znawcy zgodni są w tym, że zużycie nafty w razie wojny przewyższałoby dwa albo trzy razy zużycie w roku 1918-tym i wyniosłoby 20 milionów ton. Niemcy

produkuja obecnie 10 mln. i, aby, otrzymać pozostałych 10, musiałyby podwoić produkcję węgla, co wymaga wielkiego wysiłku ekonomicznego i przedsięwzięcia wielkich inwestycji.

Niemniej trudny jest problem apro wizacji. W czasie wojny światowej okazało się, że produkcja rolnicza w czasie wojny spada o 20 proc., natomiast konsumpcja wzrasta o 20 proc., czyli wypływa stąd konieczność importu 40 proc. Według oświadczenia marszałka Goerlinga, Niemcy sprowadzają obecnie z zagranicy 17 proc. środków żywnościowych. Od roku gromadzi się z największą energią zapasy żywności. Między Hamburgiem a Düsseldorfem założono 18 olbrzymich magazynów. Ale zapasy nie wystarczą, gdyż o rozwiązaniu

problemu apro wizacji decyduje produkcja.

Kwestia materiału ludzkiego w Niemczech przedstawia nie mniejszą trudność. W roku 1914-tym przemysł wojenny zatrudniał milion mężczyzn, zwolnionych w tym celu od służby wojskowej. Liczba ta wzrosła w roku 1918-tym do 2 i pół miliona. W obecnej chwili deficyt sił roboczych wynosi w Niemczech pół miliona. W roku 1937-mym pracowało na roli w Niemczech 57.000 robotników z zagranicy, a w 1938-mym już 206.000. Robotnicy ci pochodzą z Włoch i na wypadek mobilizacji musieliby powrócić natychmiast do swoich krajów.

Aby dysponować odpowiednimi środkami, musiałyby Niemcy dojść do porozumienia

w sprawie importu żelaza ze Stanami Zjednoczonymi i z Sowiekami. Tak, jak obecnie przedstawia się sytuacja polityczna, trudno sobie wyobrazić dojście do skutku takiego porozumienia. Dążenie generalicji niemieckiej do stworzenia osi Berlin — Moskwa ma podstawę nie tylko wojskową, ale w większym jeszcze stopniu ekonomiczną. Partia narodowo-socjalistyczna, jednak zwalczająca jak najostrzej komunizm, nie chce się zgodzić na taką koncepcję.

Wszystkie te czynniki sprzeciwiają się rychłej i nagłej decyzji w sprawie wojny. Trudności ekonomiczne, z którymi walczą Niemcy, są równocześnie czynnikiem, działającym na rzecz pokoju, a już conajmniej opóźniającymi wybuch konfliktu. H. O.

Jedziemy z Paryża do Tunisu

Jak się to zaczęło. — Stanowcza i wesola odpowiedź Francuzów. — Prawo, ambicja i interes. — Żołnierze z Tunisu zwiedzają Paryż (Od specjalnego korespondenta „Republiki“)

Paryż, w marcu.

Trudno, ale o Tunisie muszę zacząć pisać jeszcze w Paryżu. Zagadnienie to interesuje tu wszystkich. O Tunisie mówi się na bulwarach i w kawiarniach, o nim śpiewa się piosenki w kabaretach i „oublietkach”. O Tunisie pisze się wciąż jeszcze na pierwszych kolumnach, mimo, że nasuwa się na każdym kroku tyle istotnych zagadnień politycznych, mimo niesłuchanie ważnych dla Francji wypadków na półwyspie Iberyjskim.

Zresztą, jest to zupełnie zrozumiałe. Sprawa hiszpańska może być sercu Francuza bliska, bardzo bliska, najbliższa, tak, jak była nią kwestia Czechosłowacji, ale Tunis przecież sprawa własna, sprawa przyszłości imperium francuskiego, a w głębi ducha każdy Francuz, choćby najbardziej nawet lewicowy i radykalny, jest imperialista, obcinającym najczęściej kuponem z jakichś tam kolonialnych akcji i akcyjek.

Sprawa Tunisu, widziana tu, na miejscu, w Paryżu wygląda zupełnie inaczej niż w Polsce, ydy się stoi z dala od niej, gdy studiuje się ją na podstawie materiału przefiltrowanego przez dziesiątki gazet i agencji prasowych. Zaczynamy przeto od początku, ab ovo, jak mawiał Rzymianin, a wtedy łatwiej nam będzie uprzytomnić sobie, co przeciętny paryżanin myśli na temat Tunisu.

Zaczęło się to pewnego dnia niespodziewanie i niezwykle, jak się to normalnie w państwach dynamicznych odbywa: zadowoleni z niedawnej aneksji Abisynii, posłowie włoscy wszczęli tumult, którego kulturalny ambasador francuski, p. Francois Poncet, nawykły przecież do metod państw totalnych podczas swej wieloletniej służby dyplomatycznej w Niemczech, nie mógł w pierwszej chwili zrozumieć. Mowa francuska podobna jest do dźwięcznego języka włoskiego. Lingwiści uznają je za blisko spokrewnione, historycy łatwo wskażą elementy wspólnego pnia. Ale poręki tłumu trudno zrozumieć, nawet jeżeli wznoszone są w języku ojczystym słuchacza. Dopiero, gdy padły znane wyrazy: Dżibuti, Tunis, Korsyka, Nicea — pan Francois Poncet zorientował się, o co chodzi. Odrzuciwszy poły dyplomatycznej dumy, z godnością, jaka przystoi reprezentantowi wielkiego imperium francuskiego, opuścił p. Francois Poncet 10-ę dyplomatyczną.

Rozbiegli się kurierzy po Europie. Długo terkotały dalekopisy na Quai d'Orsay. Dyplomaci popili czarną kawę i przecierali zmęczone bezsennością oczy. Gielży całego świata zanotowały gwałtowny spadek franka. Lir nie miał już gdzie spadać — nie notowano go

wogóle. Akcje Kruppa, Schneider-Creuzota i Remingtona gwałtownie zwyżkowały. Nawet zaspana piżnieniska „Skoda” myślała już o wzmożeniu umiarkowanej produkcji. Magnatom całego świata śnił się powrót wojennej koniunktury.

W ich fantazji ciągnęły już dalekimi szlakami wagony, ładowane dynamitem, prochem, stałą. W tajnych gabinetach przystąpiono natychmiast do opracowywania planów masowego przemysłu broni na wypadek „nieinterwencji” czy neutralności tych, czy innych państw.

A tymczasem we Włoszech rozpoczęło się masowe i pośpieszne fabrykowanie entuzjazmu. Wszystkie ogniwa partii faszystowskiej przystąpiły do wzmożonej propagandy. Na ulice wyszli w karnych demonstracjach ludzie, którzy niejednokrotnie nie dotychczas o Tunisie nie słyszeli.

Francuzi odpowiedzieli po swojemu: zdecydowanie i z humorem. Wszystkie gazety i wszystkie partie zaśpiewały zgodnym chórem „Marsyllianke” i oświadczyły gotowość obrony imperium murem patriotycznych piersi. Studenci z Quartier Latin przeciągali wesolo ulicami, domagając się natychmiastowego oddania Francji Wenecji, Turynu i kilku podobnie odwiecznie „francuskich” miast.

Nie skończyło się oczywiście na demonstracjach studenckich. Jeszcze przed podróżą ministra Dalad'era przepłynęła przez Francję fala poważnej propagandy. Kino, radio, gazety stanęły na usługę.

We wszystkich kinoteatrach francuskich wyświetla się obecnie propagandowe dodatki tunetańskie. Siedzący w miękkim fotelu widz ogląda praktycznie i dosadnie przedstawiony rozwój ekonomiczny Tunisu. Od czasu, gdy Francja w r. 1881 objęła protektorat nad tym krajem jego produkcja podniosła się o tyle a tyle tysięcy procent. Przesuwają się na ekranie pola, oranie wedle dawnych, tradycyjnych wzorów przez pokracznie garbate wielbłądy i inne pola, po których suną wielkie nowoczesne traktory, terkocące jak karabiny maszynowe. Francuz bije brawo, a serce jego rośnie: Francja dobrze spełnia swą misję kulturalną. A przy tym — dodaje sobie w duchu — Francja i jej synowie dobrze zarabiają na tym rozwoju gospodarczym. Ileż to kuponów akcyjnych obcina się corocznie, dzięki działalności kulturalnej Francji w Tunisie. Ileż zarabia się na kolejach, autobusach, liniach okrętowych i lotniczych. Drobny ciulacz bije brawo, a w oklaskach jego jest wiele zadowolenia z powodu dobrze u-

lokowanych oszczędności. A gdy na końcu dodatku ukazują się na ekranie wojska tunetańskie i gdzieś w powietrzu powiewa trójkolorowa chorągiew, a z głośników wylewa się rzeźki i pełen zapachu strumień „Marsyllianki”, sala wpada w szal.

Z Tunisem tymczasem spotyka się cudzoziemiec na każdym kroku. Dla silniejszego związania wojaków tunetańskich z metropolią wszyscy urlopowicze mają prawo odbyć bezpłatnie lub prawie bezpłatnie podróż do Paryża i z powrotem. Pełno jest więc na ulicach nowoczesnego Babilonu, w metrze, w kawiarniach, w teatrzykach rosyjskich rzy w bajecznych kolorowych mundurach kolonialnych, z czerwonymi łezami, zdobnymi półksiężycem i gwiazdą na głowie. Korzystają ci kolorowi żołnierze z pełnej demokracji francuskiej. Pchają się do kontuarów, piją tanie aperitify, wleżą do kin bulwarowych; łapczywie przypatrują się pornograficznym zdjęciom w automatycznych stereoskopach. Na Montmatrze, Montparnasse'ie pełno ich we wszystkich „Bat Mussette'ach” i „oublietkach”. Żyją i czują się jak biali, jak Europejczycy, ich tunetańscy panowie. A gdy potem powrócą do ojczyzny, będą opowiadać swym kolegom i znajomym, że nie opłaca się zmieniać pana, bo Włosi napewno będą gorśli od Francuzów. A czy w Rzymie będą tak gościć korolowych jak tu w Paryżu? Niech powiedzą coś o tym bracia z Libii...

Francuzi zaś ze swej strony odpowiadają krótko: „La question tunisienne n'existe pas...” i dodają zaraz: „Nie jesteśmy Czechosłowacją! Monachium nie powtórzy się w odniesieniu do naszych ziem!” I podnoszą się coraz ostrzejsze zarzuty pod adresem owej polityki chowania głowy w piasek, polityki, która na drugą stronę kanału La Manche. Ku-

Francuzi coraz mniej pilnie zerkają puja mapki Morza Śródziemnego, sturdują możliwości odcięcia Francji od jej posiadłości kolonialnych w wypadku, gdyby Włosi uzyskali spełnienie choćby części swych terytorialnych zadań. W związku z tym rozpuszczane są przez rozmaite ośrodki polityczne plotki na temat możliwości dogadania się Francji z Niemcami za cenę izolacji Włoch.

Tyle o Tunisie na bruku baryskim. Jutro pociąg zawiezie nas do Marsylii. A stamtąd już tylko skok przez Morze Śródziemne... i znalezienie się „in medias res”...

Wacław Lemiesz.

Dwaj rywale
Następny program kina „EUROPA”
w największej sensacji stolicznej

Kurier Handlowo-Przemysłowy

„REPUBLIKA“ z dnia 8 marca 1939 r.

Dziś gospodarczy — tel. 211-66.

Bałtyk-Morze Czarne

Mogłoby się zdawać, że współczesny rozwój techniki komunikacji lądowej a przede wszystkim — powietrznej odsuwać będzie coraz bardziej w ciń archaiczną drogę wodną śródlądową. W rzeczywistości obserwujemy zjawisko odwrotne.

Nazajutrz niemal po wcieleniu Austrii do Rzeszy usłyszeliśmy już o budowie wielkiego kanału Odra — Dunaj. Po kapitulacji czechosłowackiej — waga którą poczęto w Niemczech do tych planów przywiązywać wzrosła; kanał wytyczono poprzez granice nowego wala osi.

Opinia publiczna Europy łatwo zorientowała się, o co Niemcom chodzi. Stworzenie łatwego, bo niezawodnego w sensie technicznym i najtańszego pod kątem widzenia kalkulacyjnym — środka komunikacji jest z jednej strony częścią planu ofensywy gospodarczej posuwającej się wyraźnie (i w pewnej fazie z dużym powodzeniem) ku krajom dorzecza Dunaju i Balkanów, z drugiej strony — częścią planu militarnego o ogólnym kierunku zachodu ku południowo-wschodowi, planu w którym akcją flotyli dunajskiej (obok akcji mas wojskowych posuwanych po budującej się poprzez Czechosłowację autostradzie) odgrywa niewątpliwie rolę niepomniejszającą.

W tych warunkach rzut oka na mapę naszej części globu od razu przekonamy o wielkim znaczeniu, jakie posiadać mogłoby stworzenie kontr-partii; śródlądowej magistrali wodnej północ-południe. Łatwo bowiem zorientować się, jak silnie broniłaby taka magistrala niezależności zarówno gospodarczej jak i politycznej krajów w nią włączonych i ich adiacentów.

Magistrala śródlądowa północ-południe stworzyłaby dla tych wszystkich państw najlepszy tor dla wymiany wzajemnej towarów (są to przecież kraje o znacznym po części wzajem uzupełniającym się potencjale gospodarczym, a przede wszystkim — zasobności surowcowej).

Stworzyłaby zarazem dla tych krajów na wypadek jakiejś ogólnoeuropejskiej zawieruchy — względnie najbezpieczniejszy tor komunikacyjny z tymi państwami, które zdołają zapewnić sobie kontrolę wód Bałtyku i Morza Czarnego.

Zlewiska obu tych mórz są — pod kątem widzenia politycznego — łatwe do połączenia, ponieważ w całości znajdują się na obszarze dwu państw sprzymierzonych: Rumunii i Polski (gdańskie ujście Wisły mamy prawo uważać za objęte suwerennością formalną a także — faktyczną Rzplitej).

Oczywista obok aspektu politycznego — dzieło, o którym mówimy, ma także aspekt techniczny i — związany z nim — finansowy. Zdajemy sobie doskonale sprawę z wielkości tego dzieła w obu kierunkach, wobec dzisiejszego — niestety — bardzo znacznego zacośnienia rzek naszych w sensie żeglowności (nośność nawet urządzonych części rzek dla niewielkich statków jest niewyrażalnie skromna).

Budowa magistrali wymagałaby wspólnego wysiłku obu partnerów. — Obaj jednak mieliby prawo liczyć na pomoc tych bogatych państw, które w istnieniu „kregosłupa niezawisłości“ w tej części Europy zarówno gospodarczo, jak politycznie są w bardzo wysokim stopniu zainteresowane. Łatwo zgadnąć, kogo mamy tu na myśli.

Dr. A. Z.

Dalsza monopolizacja włoskiego handlu

Pod egidą włoskiej federacji kupców, handlujących skórą, i przy udziale wszystkich zainteresowanych firm — założone zostały we Włoszech dwie spółki: jedna monopolizująca przywóz, druga zaś wywóz skór zwierzęcych (pat.)

Produkcja jedwabnicza na sezon letni wzrosła o 30 procent. — Ostra walka konkurencyjna pomiędzy wielkim a średnim przemysłem włókienniczym

W okresie obecnym rozpoczyna się w handlu jedwabniczym sezon letni. W ostatnim tygodniu przyjechało do Łodzi stosunkowo wielu kupców tej branży z prowincji, celem poczynienia zakupów. Dotychczasowe zakupy dotyczyły w pierwszym rzędzie artykułów wełnianych.

Podaż towarów jedwabnych w Łodzi jest w chwili obecnej duża. Zdaniem sfer zainteresowanych w stosunku do roku ubiegłego, produkcja jedwabnicza — sztuczno — jedwabna — jest większa o

30 proc. Zwłaszcza bardzo silnie zwiększyła się produkcja towarów drukowanych.

W tym dziale produkcji, która od szeregu lat cieszy się dużym zapotrzebowaniem, odbywa się wyścig pomiędzy wielkim a średnim przemysłem włókienniczym.

Przemysł wielki, posiadający własne drukarnie i produkujący powyższe artykuły w olbrzymich ilościach, potrafi wypracować stosunkowo bardzo niską kalkulację własnych kosztów produkcji.

W innym zupełnie położeniu znajduje się średni przemysł włókienniczy, który nie posiada własnych drukarni i w związku z tym ma znacznie wyższe koszty produkcji. W tych warunkach w całym szeregu artykułów zwłaszcza najtańszych, rozpiętość pomiędzy cenami obowiązującymi w wielkim przemyśle, a cenami w średnim przemyśle włókienniczym jest bardzo duża, co uniemożliwia w rezultacie produkcję tych artykułów przez średni przemysł.

Zdaniem naszych informatorów, w ciągu ostatnich kilku tygodni ukazywały się na tutejszym rynku bardzo duże ilości tanich artykułów drukowanych, które rzuciły na rynek niektóre wielkie firmy włókiennicze. Ceny tych artykułów, według naszych informatorów, są niższe od cen, jakie obowiązuja w średnim przemyśle włókienniczym o 35 procent.

Największa konkurencja pomiędzy wielkim a średnim przemysłem włókienniczym ma miejsce na odcinku najtańszych artykułów jedwabnych, których cena waha się w granicach od zł. 1 do zł. 3 za 1 metr. Tutaj wielki przemysł wyparł już całkowicie z rynku produkcję przemysłu średniego, natomiast firmy przemysłu średniego opanowały produkcję innych artykułów jedwabnych.

Np. popularne artykuły jedwabne, tak zwane „mongole“ oraz „tylisy“ produkowane są przez dwie zaledwie firmy w Łodzi. Firmy te przez bardzo niską kalkulację tych artykułów doprowadziły do tego, że inne firmy produkujące nawet większe musiały zrezygnować z produkcji wyżej wymienionych towarów.

Jak widać z powyższego, na rynku jedwabniczym w Łodzi, w przeciwieństwie do innych rynków włókienniczych, tworzą się monopole poszczególnych firm.

Średni przemysł jedwabniczy, wyarty przez wielki przemysł z działy tych towarów, stara się produkować towary jakościowo lepsze. Niektóre firmy jedwabnicze rekrutujące się ze sfer średniego przemysłu, produkują artykuły wysokogatunkowe, przy czym drukują towary te nie w kraju, a zagranicą, przede wszystkim w Liönie.

Jeśli chodzi o dział jedwabiu naturalnego, to tutaj spodziewana jest zwiększenie cen, a to dzięki zwyczajnie cen surowca jedwabniczego zarówno na rynku japońskim, jak i na rynku włoskim, która wniosła w ostatnich czasach około 20 procent.

Zdaniem sfer zainteresowanych zwyczajnie surowca może spowodować zwyczajnie cen gotowego towaru jedwabnego w granicach od 10 do 15 proc. (pat.)

Obrazy międzynarodowej Izby Handlowej

W końcu bieżącego miesiąca odbędzie się w Paryżu posiedzenie specjalnej komisji Międzynarodowej Izby Handlowej.

Tematem obrad będą sprawy dotyczące rozwoju handlowej wymiany międzynarodowej. Obradom przewodniczyć będzie b. prezes Międzynarodowej Izby Handlowej p. Vlissingen.

W związku z tym spodziewany jest wyjazd do Paryża przedstawicieli Polskiego Komitetu Izby Handlowej w osobach p.p. Faltera, prof. Treplki i dyr. Marchwińskiego. (Is).

Grecka delegacja handlowa w Polsce

Grecka delegacja, mająca na celu rokowania w sprawie zawarcia nowego układu handlowego z Polską, opuściła w dniu 5 b.m. Ateny, udając się do Warszawy. W skład delegacji wchodzi przedstawiciele Ministerstwa Spr. Zagr., Ministerstwa Handlu oraz Banku Grecji (pat.).

Przemysł bielski przeprowadza kalkulację towarów białostockich

Jak się dowiadujemy, przyjął w dniach ostatnich nac. dep. Min. Przem. i Handlu Wallas, delegację przemysłu bielskiego w osobach dyr. Delegatury Izby P. H. w Bielsku mgra Urbana, dyr. Konwencji Fabrykantów Sukna w Bielsku płk. Manowardy i przedstawiciela fabrykantów sukna w Bielsku p. Molendy.

Delegacja zgłosiła na konferencji tej swe postulaty, przeciwstawiające się projektowi Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi, w myśl którego wszystkie gatunki surowca importowanego miały być równomiernie obciążone, z tytułu projektowanego przymusu zakupu włókna syntetycznego, w wysokości około 11 proc. ad valorem.

W następstwie tego projektu okręgi importujące surowce o małej wartości jak n. p. Białystok, miałyby mniejsze

obciążenie od okręgów jak Bielsko, produkujących tkaniny wysoko-gatunkowe.

Kontrprojekt Izby bielskiej zmierza do tego, by różniczkowanie w przemyśle zakupu włókna syntetycznego było zależne od ceny surowca importowanego — w wyższym więc stopniu byłby obciążony surowiec tani, przy czym obciążenie małoby w miarę wzrostu ceny surowca.

Izba bielska utrzymuje przy tym, że system ten nie wpłynie na podrożenie artykułów pierwszej potrzeby, jakimi są towary białostockie, gdyż, wg. obliczeń wspomnianej Izby, wyrażałoby się to w podniesieniu ceny o 2 gr. na metr, co znajdzie swój ekwiwalent w tym, że domieszka włókien syntetycznych może wpłynąć, jeśli chodzi o materiały białostockie, właśnie na ich polepszenie. (wt)

Spadek protestów wekslowych

na terenie okręgu łódzkiego w m. lutym

Jak wynika z danych statystycznych u notariuszy łódzkich liczba protestów wekslowych w miesiącu lutym uległa znacznemu zmniejszeniu.

W tym czasie sporządzono aktów protestów wekslowych 19.603 w walucie krajowej na ogólną kwotę zł. 2.139.615 i 7 aktów protestów weksli w walucie zagranicznej na zł. 7.694, gr. 77, podczas gdy w styczniu liczba protestów wekslowych wyrażała się cyfrą 22.588 weksli krajowych na zł. 2.631.304 zł. 91 gr. i 4 weksle zagraniczne na zł. 2.325 gr. 68.

Przed sporządzeniem protestu wykupiono w lutym 5.183 weksle na zł. 635.722 gr. 44, a w styczniu 6.144 weksle na zł. 819.672 gr. 27.

W całym okręgu sądowym łódzkim, obejmującym poza m. Łódź, powiaty łódzki, łaski, łęczycki, kutnowski i część brzezińskiego, zaprotestowano w lutym 22.278 weksli krajowych na sumę 2.415.926 gr. 99, a w styczniu bież. roku 25.387 weksli na zł. 2.951.158 gr. 99 i powyżej podane weksle w walucie zagranicznej.

Wpływy i wydatki budżetowe w lutym b. r.

Niedobór budżetowy wynosi 2 milj. złotych

Tymczasowe zamknięcia rachunków skarbowych za luty 1939 r., t. j. 11-ty miesiąc okresu budżetowego 1938-39, wykazują dochody w kwocie 197.130 tys. zł. i wydatki w kwocie 199.207 tys. zł., niedobór zatem wynosi 2.077 tys. zł.

Po potrąceniu tego niedoboru od nadwyżek uzyskanych za 10 miesięcy okresu 1938-39 — nadwyżka a 11 miesięcy wyniesie 321 tys. zł.

W porównaniu z wynikami stycznia 1939 r. dochody budżetowe są wyższe o 2.344 tys. zł. a wydatki — o 4.978 tys. zł. W porównaniu zaś z wynikami lutego 1938 r. dochody budżetowe są wyższe o 15.345 tys. zł., a wydatki — o 19.152 tys. zł.

Wzrost wpływów skarbowych nastąpił w podatkach bezpośrednich, pośrednich i monopolach. Natomiast obniżyły się wpływy przedsiębiorstw państwowych; mianowicie wpływy te wynoszą w lutym 1939 r. — 5.191 tys. zł., podczas gdy w lutym 1938 r. wpływy te wyniosły prawie 7 miln. zł.

Wzrost wydatków przypada w szczególności na ministerstwa: Komunikacji, Rolnictwa i R. R., Wyznań Rel. i Ośw. Publ., Opieki Społ. oraz na obsługę długów krajowych i zagranicznych. Obsługa ta wyniosła w lutym 1939 r. 17.520 tys. zł., podczas gdy w lutym 1938 r. — 9.762 tys. zł.

Handel zagraniczny St. Zjednoczonych

wykazuje znaczny spadek eksportu

Eksport Stanów Zjednoczonych w styczniu br. bardzo znacznie się obniżył, wyniósł bowiem 212,9 miln. dol., wobec 268,7 miln. dol. w grudniu i 289 miln. dol. w styczniu 1938 roku.

Natomiast import wzrósł do 178,2 miln. dol. wobec 171,4 miln. dol. w grudniu i 170,7 miln. dol. w styczniu ub. r.

Nadwyżka eksportu w handlu towarowym wynosi przeto tylko 34,7 miln.

dol. wobec 97,3 względnie 118,3 miln. dol.

Przywóz złota do USA wyniósł 156,4 miln. dol. wobec 240,5 miln. w grudniu i 7,1 miln. dol. w styczniu 1938 roku. Natomiast eksport złota spadł do 0,8 miln. dol. (w grudniu 0,02 i w styczniu 1938 5,07 miln. dol.).

Import srebra osiągnął 10,3 miln., wobec 21,5 i 28,7 miln. dol. (Pat.)

